

Sygn. akt IV CSK 642/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)
SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)
SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. C. i innych,
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej N. w R.
o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 lipca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda A. C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 maja 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. - po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. C. i innych,
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „N.” w R. - wyrokiem z dnia 8 października

2013 r. stwierdził nieważność uchwały nr 20/2012 walnego zgromadzenia pozwanej Spółdzielni z dnia 29 czerwca 2012 r.

Ustalił, że w dniu 30 sierpnia 2011 r. rada nadzorcza pozwanej Spółdzielni podjęła uchwałę nr 58/2011, którą przyjęła regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do lokali i pobierania opłat za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, a następnie uchwałę nr 80/2011 z dnia 27 października 2011 r. wprowadziła aneks nr 1/2011 do tego regulaminu.

Uchwałę nr 20/2012 z dnia 29 czerwca 2012 r. walne zgromadzenie utrzymało w mocy uchwały rady nadzorczej nr 58/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r. i nr 80/2011 z dnia 27 października 2011 r. Z kolei uchwałę nr 115/2012 rady nadzorczej Spółdzielni z dnia 10 grudnia 2012 r. wprowadzono aneks nr 3/2012 do regulaminu, którym zmieniono zasady rozliczania kosztów z podzielników elektronicznych oraz wykreślono pkt 11 z rozdziału 6.

Sąd Okręgowy uznał, że zakwestionowane przez powodów postanowienia regulaminu są niezgodne z art. 45a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm. - dalej: „Pr. energ.”).

Według pkt 4 rozdziału 4 regulaminu, zaliczką na centralne ogrzewanie dla użytkowników lokali nieopomiarowanych (bez podzielników kosztów) lub użytkowników, którzy nie udostępniili lokalu w celu dokonania odczytu i wymiany kapilar w podzielnikach, jest miesięczny koszt ogrzewania za 1 m² powierzchni użytkowej, planowany na dany rok, powiększony współczynnikiem 1,50. Przepis art. 45a ust. 4 Pr. energ. przewiduje natomiast, że koszty zakupu ciepła dostarczanego do budynku są rozliczane w opłatach pobieranych od osób, które nie są odbiorcami ale zamieszkują albo użytkują lokale w takim budynku, oraz że wysokość opłat powinna być ustalona w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu ciepła. Postanowienie regulaminu dotyczące zaliczek od użytkowników lokali nieopomiarowanych i tych, którzy nie udostępniili lokalu w celu dokonania odczytu i wymiany kapilar w podzielnikach, dyskryminuje więc te osoby w stosunku do osób zajmujących lokale z podzielnikami

zużycia ciepła, ustala przy tym opłaty zapewniające odbiorcy środki przekraczające opłaty niezbędne do pokrycia kosztów zakupu ciepła.

Według pkt 11 rozdziału 6 regulaminu, użytkownikom lokali, w których nie są zamontowane podzielniki kosztów lub którzy nie udostępnili lokalu do odczytu podzelników kosztów, nie przysługuje zwrot nadpłaty. Postanowienie to było sprzeczne z art. 45a ust. 4 Pr. energ. i zostało zniesione w toku procesu uchwałą nr 115/2011 z dnia 10 grudnia 2012 r.

Według pkt 6 rozdziału 3 regulaminu, koszty ogrzewania budynku w danym okresie rozliczeniowym są rozdzielane na poszczególnych użytkowników lokali z podzelnikami ciepła w ten sposób, że część wspólna (stała) stanowi 50% kosztów ogrzewania budynku dzielonych proporcjonalnie do powierzchni ogrzewanych centralnie, a część indywidualna (zmienna) stanowi 50% kosztów ogrzewania, skorygowanych wartością współczynników redukcyjnych uwzględniających usytuowanie lokalu w budynku oraz rodzaj i wielkość grzejników. Jednocześnie w regulaminie nie ustalono sposobu rozliczania kosztów stałych dla mieszkań bez podzelników i nie określono współczynników redukcyjnych. Zgodnie natomiast z art. 45a ust. 8 pkt 1 lit. b Pr. energ., dla wspólnych części budynku wielolokalowego koszty zakupu ciepła rozlicza się wykorzystując powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali.

Według pkt 8 rozdziału 6 regulaminu, użytkownikom lokali nieopomiarowanych lub tym, którzy nie udostępnili lokalu do odczytu podzelników, koszt energii cieplnej zostanie ustalony według sumy wskazań podzelników przypadających na jeden m² lokalu opomiarowanego o największym zużyciu energii cieplnej w danym budynku, proporcjonalnie do powierzchni lokalu. Przepis art. 45a ust. 8 Pr. energ. przewiduje natomiast, że koszty zakupu ciepła rozlicza się stosując metody wykorzystujące dla lokali mieszkalnych i użytkowych: wskazania ciepłomierzy, wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności oraz powierzchnię i kubaturę tych lokali. Odnośne postanowienie regulaminu

dyskryminuje osoby zajmujące lokale nieopomiarowane oraz osoby, które nie udostępniły lokalu do odczytu podzielników i jest niezgodne z art. 45a ust. 8 Pr. energ.

Według pkt 5 rozdziału 3 regulaminu, dla niekorzystnie położonych mieszkań z podzielnikami ciepła stosuje się współczynniki redukcyjne, nie przewidziano natomiast stosowania takich współczynników dla mieszkań bez podzielników ani nie określono wysokości tych współczynników. Zgodnie z art. 45a ust. 9 Pr. energ., właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda, uwzględniając współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, stymulowała energooszczędne zachowania oraz zapewniała ustalanie opłat w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej. Brak określenia w regulaminie współczynników redukcyjnych dla lokali bez podzielników ciepła jest niezgodny z art. 45a ust. 9 Pr. energ.

Poza tym postanowienia regulaminu nie przewidują dla lokali bez podzielników możliwości zamiennego rozliczania opłat za ciepło na podstawie ich powierzchni lub kubatury. Zgodnie natomiast z art. 45a ust. 8 pkt 1 lit. a Pr. energ., koszty zakupu ciepła rozlicza się w części dotyczącej ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych stosując metody wykorzystujące m.in. powierzchnię lub kubaturę tych lokali. Określenie zamiennego rozliczania opłat może mieć istotne znaczenie dla użytkowników lokali w razie różnic w wysokościach poszczególnych lokali. Brak określenia możliwości zamiennego rozliczania kosztów prowadzi do niezgodności regulaminu z art. 45a ust. 8 pkt 1 lit. a Pr. energ.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 58 § 1 k.c. stwierdził nieważność uchwały nr 20/2012 z dnia 29 czerwca 2012 r.

Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że stwierdził nieważność uchwały nr 20/2011 z dnia 29 czerwca 2012 r. walnego zgromadzenia pozwanej Spółdzielni,

którą utrzymano w mocy uchwałę nr 58/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r. rady nadzorczej tej Spółdzielni w części zatwierdzającej pkt 11 rozdziału 6 regulaminu rozliczania kosztów dostawy ciepła do lokali i pobierania opłat za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody w pozwanej Spółdzielni, natomiast w pozostałej części powództwo oddalił.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji dotyczące pkt 11 rozdziału 6 regulaminu rozliczania kosztów dostawy ciepła do lokali i pobierania opłat za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody, natomiast pozostałe zakwestionowane przez powodów postanowienia tego regulaminu uznał za zgodne z art. 45a Pr. energ. Podkreślił, że pozwana, jako zarządca a zarazem odbiorca w rozumieniu art. 3 pkt 13 Pr. energ., kierując się wskazaniem określonymi w art. 45a Pr. energ., wybrała podzbiornikową metodę rozliczania kosztów zakupu ciepła i metodzie tej podporządkowała postanowienia regulaminu. Powodowie nie mają bezpośredniego wpływu na wybór przez Spółdzielnię metody rozliczania kosztów zakupu ciepła, mogą natomiast z wykorzystaniem trybu zaskarżenia regulaminu kwestionować sam wybór dokonany przez zarządcę, który determinuje sposób rozliczeń. Powodowie w toku postępowania w pierwszej instancji kategorycznie utrzymywali, że nie kwestionują wybranej przez Spółdzielnię metody podzbiornikowej oraz że spór dotyczy wyłącznie lokali bez podzbiorników. W jednym budynku nie można natomiast stosować dwóch różnych systemów rozliczeń. Przemawiają za tym także intencje ustawodawcy, zgłoszona bowiem w toku prac parlamentarnych poprawka nr 9 zmierzała do tego, aby koszty zakupu ciepła były rozliczane według wybranej metody pomiaru, a nie według wszystkich metod jednocześnie. Poprawka ta została odrzucona tylko dlatego, że zapomniano zarekomendować analogiczną poprawkę w art. 45a ust. 8 pkt 2 Pr. energ.

Oceniając postanowienie pkt 4 rozdziału 4 regulaminu, Sąd pierwszej instancji – zdaniem Sądu Apelacyjnego – błędnie utożsamiał zaliczkę na poczet kosztów centralnego ogrzewania z kosztami zakupu ciepła, o których mowa w art. 45a ust. 4 Pr. energ. Zaliczka, o której mowa, jest rozliczana zarówno w mieszkaniach wyposażonych w podzbiorniki ciepła, jak i nieposiadających podzbiorników, a po dokonaniu rozliczenia i określeniu wysokości nadpłat lub dopłat dla poszczególnych lokali, każde mieszkanie jest obciążane wyłącznie kosztem

zakupu ciepła. Odnośne postanowienie regulaminu nie dyskryminuje więc osób zajmujących lokale bez podzielników. To, że stawka ryczałtu musi być obliczona na podstawie rzeczywistego kosztu ogrzewania budynku za dany sezon i powinna stanowić 1,5 krotność tego kosztu jest zasadą stosowaną w licznych spółdzielniach; wysokość ryczałtu jest natomiast posezonowo korygowana odpowiednio do występujących kosztów.

Nie można też - stwierdził Sąd Apelacyjny - doszukać się niezgodności między postanowieniem pkt 6 rozdziału 3, który przewiduje podział kosztów na stale i zmienne a regulacją zawartą w art. 45a ust. 1 lit. b Pr. energ., Sąd pierwszej instancji pomylił bowiem koszty zakupu ciepła dla wspólnych części budynku z kosztami stałymi, czyli wspólnymi.

Nieprzekonująca jest również, zdaniem Sądu Apelacyjnego, argumentacja Sądu pierwszej instancji o niezgodności postanowienia pkt 8 rozdziału 6 regulaminu z regulacją zawartą w art. 45a ust. 8 Pr. energ. Zarzut dotyczący niemożliwości sprawdzenia poprawności rozliczenia dotyczy natomiast obowiązku informacyjnego ciążącego na władzach spółdzielni, który może być egzekwowany na podstawie art. 8¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1222 ze zm.).

Według art. 45a ust. 12 Pr. energ., regulamin – stwierdził Sąd Apelacyjny – powinien dopuszczać możliwość zamiennego rozliczania opłat za ciepło dla lokali mieszkalnych lub użytkowych na podstawie ich powierzchni lub kubatury lub określać warunki stosowania zamiennego rozliczania. Aby taki regulamin mógł być stosowany, musi być zaakceptowany przez właścicieli w podjętej uchwale, wybór pozwanej Spółdzielni mógł natomiast dotyczyć tylko jednej z trzech metod wymienionych w art. 45a ust. 8 Pr. energ. Pozwana wybrała system podzielnikowy, wobec czego w lokalach niewyposażonych w podzielniki koszt energii cieplnej nie zależy od faktycznego zużycia ciepła przez lokatora, lecz jest ustalany na uśrednionym poziomie na podstawie danych za ubiegły rok z uwzględnieniem wszelkich współczynników systemowych i dlatego nie mogą one mieć drugiego raz zastosowania, gdyż jest to wkalkulowane w wybrany system. Z kolei współczynniki

wyrównawcze położenia lokalu są - zgodnie z art. 45a ust. 9 Pr. energ. - częścią metody rozliczania kosztów centralnego ogrzewania.

Poza tym aneksem nr 1/2011 - stwierdził Sąd Apelacyjny - pozwana Spółdzielnia wprowadziła rozliczenia mieszkań nieopomiarowanych odpowiednio do ich powierzchni użytkowej, a tym samym dostosowała postanowienia regulaminu do art. 45a ust. 12 Pr. energ.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego powód A. C., powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji, ewentualnie przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Zarzucił naruszenie art. 45a ust. 4, 8, 9 i 12 Pr. energ. przez przyjęcie, że wybór metody rozliczenia ciepła przy użyciu podzielników, bez możliwości zamiennego rozliczenia na podstawie powierzchni lub kubatury lokali, jest zgodny z prawem, że rozliczenie ciepła w lokalach nieopomiarowanych na podstawie ilości ciepła zużytego w innym lokalu o maksymalnym zużyciu jest prawidłowe, przez nieuwzględnienie, że obciążanie osób korzystających lokali nieopomiarowanych zaliczka na ciepło, wynosząca 150% przeciętnej zaliczki dla lokali opomiarowanych, bez możliwości uzyskania odsetek, jeżeli okaże się, że zaliczki przekroczyły ilość ciepła faktycznie zużytego, jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i rażąco narusza interesy lokatorów, że brak współczynników wyrównawczych dla lokali bez podzielników uwzględniających położenie lokalu w bryle budynku narusza art. 45a ust. 9 Pr. energ., i wreszcie przez przyjęcie, że nie doszło do naruszenia prawa związanego z ustalaniem kosztów stałych i zmiennych w sytuacji, w której takie uregulowania przewidziano wyłącznie dla osób rozliczających się metodą podzielnikową, podczas gdy koszty stałe są niezależne od faktycznie zużytego ciepła w danym lokalu i powinny być rozliczone na wszystkich lokatorów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Koszty zakupu ciepła dostarczanego do budynku, w którym znajdują się lokale mieszkalne i użytkowe, zamieszkałe lub użytkowane przez osoby niebędące odbiorcami (tj. koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2) zostały uregulowane

w art. 45a ust. 8 Pr. energ. Według tego przepisu, koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2, rozlicza się w części dotyczącej:

- 1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące:
  - a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych:
    - wskazania ciepłomierzy,
    - wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności,
    - powierzchnię lub kubaturę tych lokali,
  - b) dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez osoby, o których mowa w ust. 2, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali.

Zgodnie z art. 45a ust. 9 Pr. energ., właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda, uwzględniając współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, stymulowała energooszczędne zachowania oraz zapewniała ustalenie opłat, o których mowa w ust. 4, w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej.

Jeżeli właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego wprowadził wybraną metodę, o której mowa w ust. 9, wykorzystującą ciepłomierze i urządzenia wskaźnikowe niebędące przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzone do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności, osoba, o której mowa w ust. 2, udostępnia swoje pomieszczenia w celu zainstalowania lub wymiany tych ciepłomierzy i urządzeń oraz umożliwia dokonywanie ich kontroli i odczytu wskazań w celu rozliczania kosztów zużytego ciepła w tym budynku (art. 45a ust. 11).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2013 r., II CSK 347/12 (nie publ.), z przytoczonych przepisów wynika obowiązek właściciela lub zarządcy budynku dokonania wyboru jednej z metod rozliczania kosztów zakupu ciepła dostarczanego do budynku, w którym znajdują się lokale mieszkalne i użytkowe, zamieszkałe lub użytkowane przez osoby niebędące odbiorcami, wyłącznie za pomocą kryteriów ustawowych określonych w art. 45a ust. 9 Pr. energ.

Skarżący nie kwestionuje wybranej przez pozwaną metody rozliczeń na podstawie zainstalowanych podzielników, zarzuca natomiast, że przyjęty sposób rozliczeń - wbrew odmiennej ocenie Sądu Apelacyjnego - dyskryminuje mieszkańców niekorzystających z podzielników, przez co narusza zasadę równych praw członków spółdzielni, a ponadto jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Nawiązując do tej argumentacji trzeba przypomnieć, że - zgodnie z zasadą demokracji wewnątrzspółdzielczej - każdy członek spółdzielni ma takie same prawa. Równości tej nie można traktować jednak w sposób absolutny, lecz w tym znaczeniu, że prawa te są przyznawane wszystkim członkom na jednakowych zasadach, a więc przy stosowaniu wobec każdego takich samych kryteriów. Innymi słowy, zasada równości praw, jak trafnie wyjaśnił Sąd Apelacyjny, oznacza, że - w braku ustawowego zróżnicowania praw i obowiązków spółdzielcy, względnie zróżnicowania ich w treści statutu, w takim zakresie w jakim pozwalają na to bezwzględnie obowiązujące przepisy - każdy spółdzielca może domagać się przyznania lub wykonania praw przysługujących innym członkom spółdzielni w takich samych warunkach oraz zdjęcia z niego obowiązków nieciążących na innych członkach w takich samych warunkach. Nie może zatem odnieść zamierzonego skutku zarzut naruszenia zasady równości praw podniesiony na podstawie porównania zasad rozliczania opłat pobieranych od osób, które udostępniły lokale w celu zamontowania podzielników i dokonywania ich odczytów, z zasadami rozliczania osób, które nie wyraziły na to zgody i zajmują lokale niewyposażone w podzielniki lub nie udostępniają lokali w celu dokonania odczytu. Każda z porównywanych grup osób - w wyniku własnego wyboru - podlega bowiem rozliczeniu na innych warunkach. Osoby, które nie kwestionowały dokonanego przez pozwaną wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła, lecz

nie dopełniły warunków pozwalających na jej zastosowanie w zajmowanych lokalach, muszą liczyć się z koniecznością stosowania wobec nich odmiennych zasad rozliczeń.

Skarżący nie ma racji zarzucając, że postanowienie pkt 4 rozdziału 4, dotyczące zaliczek na koszty ogrzewania, pobieranych od użytkowników lokali niewyposażonych w podzielniki lub użytkowników, którzy nie udostępnili lokali w celu dokonania odczytu, dyskryminuje tych użytkowników, rażąco narusza ich interesy i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zarzut ten nie znajduje odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, według których przyjęty w odnośnym postanowieniu współczynnik 1,5 jest często stosowany w spółdzielniach mieszkaniowych, natomiast pobierane przez pozwaną zaliczki nie pokrywają należnych opłat, w związku z czym nie występują nadpłaty tylko niedopłaty. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67 (OSPika 1968, nr 10, poz. 210), do którego nawiązywał w późniejszych orzeczeniach - są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy (zob. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975, nr 1, poz. 4 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94, nie publ., z dnia 3 lutego 1998 r., I CKN 459/97, nie publ., z dnia 7 listopada 2003 r., V CK 399/02, nie publ. i z dnia 15 kwietnia 2011 r., II CSK 494/10, nie publ.). Skarżący ograniczył się natomiast do ogólnikowego zarzutu dyskryminacji i sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, nie wskazując jakich wartości składających się na pojęcie sprawiedliwości nie uwzględnia kwestionowane postanowienie regulaminu.

Kolejny zarzut dotyczący postanowienia pkt 6 rozdziału 3 regulaminu, w którym jest mowa o podziale kosztów na część wspólną i indywidualną, nie został poparty szerszą argumentacją, w związku z czym prawidłowość stanowiska Sądu Apelacyjnego w tej kwestii nie została przez skarżącego podważona.

Równie ogólnikowy jest zarzut sprzeczności postanowienia zawartego w pkt 8 rozdziału 4 regulaminu z zasadami współżycia społecznego oraz interesami

użytkowników lokali. Podnosząc ten zarzut skarżący pomija okoliczność, że metody rozliczania kosztów zakupu ciepła wykorzystujące wskazania urządzeń w postaci podzielników w wyższym stopniu zapewniają energooszczędne zachowania i ustalenie opłat odpowiadających zużyciu ciepła. Użytkownicy lokali, którzy nie wyrazili zgody na zamontowanie podzielników lub nie udostępniili lokali w celu dokonania odczytu, i w ten sposób sami pozbawili się możliwości dokładniejszego określenia zużytej energii cieplnej, nie mogą skutecznie zarzucać, że przyjęcie przez pozwaną za podstawę ustalenia kosztów zużycia sumy wskazań podzielników przypadającej na 1 m² lokalu opomiarowanego o najwyższym zużyciu energii cieplnej w danym budynku narusza zasady współżycia społecznego oraz interesy użytkowników lokali.

Nie można natomiast odmówić skarżącemu racji, że - wbrew odmiennej ocenie Sądu Apelacyjnego - w razie stosowania w budynku wielolokalowym metody, o której mowa w art. 45a ust. 9 Pr. energ., wykorzystującej wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności, regulamin rozliczeń powinien dopuszczać możliwość zamiennego rozliczania opłat za ciepło dla lokali mieszkalnych lub użytkowych na podstawie ich powierzchni lub kubatury oraz określać warunki stosowania zamiennego rozliczania. Z ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wynika jednak, że rada nadzorcza pozwanej Spółdzielni uchwałą nr 80/2011 z dnia 27 października 2011 r. wprowadziła aneks nr 1/2011, w którym dostosowała postanowienia regulaminu do wymagań art. 45a ust. 12 Pr. energ. Brak odnośnej regulacji dotyczył tylko niecałych dwóch miesięcy obowiązywania uchwały nr 58/2011 bez aneksu nr 1/2011, dlatego zachodzą podstawy, by przyjąć, że w ostatecznym wyniku zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną.

(eb)

